

Nr 218.

Av herrar **Öhman** och **Norling**, om upphävande av den skärpta beskattningen å vissa konsumtionsvaror.

När riksdagen år 1948 beslöt införa skärpt beskattning på vissa konsumtionsvaror framhölls i såväl konsumtionsskatteberedningens skrivelse som i bevillningsutskottets utlåtande nr 1/1948, att dessa skatter skulle vara av *tillfällig* natur. Motiveringen för skatterna var att budgeten skulle överbalanseras som ett led i den »uppsugning av överflödigt köpkraft», som ansågs vara en viktig åtgärd för att hindra en inflatorisk utveckling.

Enligt nationalbudgetdelegerades mening finns nu inte längre något s. k. köpkraftsöverskott på konsumtionsvaruområdet. Den »sammhällesekonomiska balansen», som tidigare ansetts rubbad, är enligt den prognos för den ekonomiska utvecklingen som förelagts årets riksdag återställd. De motiveringar som vid fjolårets riksdag anfördes för skatteskärpningen äro således inte längre gångbara, men ändå förutsattes i statsverkspropositionen att skatteskärpningen för konsumtionsvaror skall förlängas.

Det erkännes numera allmänt att det skattetryck, som vilar på de mindre och medelstora inkomsttagarna, är så stort att en revidering av hela skattesystemet torde vara påkallat. Skattetrycket har ökat med 300 % från 1939 till innevarande år och det bör således stå klart för alla, att åtgärder i syfte att åstadkomma en rättvisare avvägning av skatterna äro mer än välmotiverade.

Den indirekta beskattningen verkar i synnerlig grad orättvis, då framför allt de lägsta inkomsttagarna bli de som drabbas hårdast. Enbart genom beskattningen av motorfordon, bensin, övriga trafikmedel, tobak, sprit och nöjen skall statskassan under budgetåret 1949/50 tillföras inte mindre än 1 668 300 000 kronor. Av denna summa beräknas i runt tal 500 miljoner komma från de i fjol genomförda skattehöjningarna.

Denna beskattning motverkar direkt det i andra sammanhang från statsmakterna framförda önskemålet att hålla priserna nere för att kunna bemästra de inflationsdrivande krafterna. De höjda skatterna på konsumtionsvaror ha medfört ansemliga prisstegringar och till väsentlig del bidragit till den höjning av levnadskostnaderna på ungefär 10 %, som skedde under 1948. Ett slopande av dessa skattehöjningar skulle, under förutsättning att priskontrollen effektiviseras, medföra en betydande sänkning av prisnivån och en motsvarande höjning av realinkomsterna.

Om statsmakterna verkligen vilja ingripa mot de krafter, som äro inflationsdrivande, bör detta ske genom att åtgärder vidtagas mot storkapitalet,

exempelvis genom införandet av en progressiv engångsskatt på förmögenheter över 40 000 kronor.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte besluta upphäva de vid 1948 års riksdag antagna förordningarna om skatteskärpning på tobaksvaror, spritdrycker, vin, maldrycker, läskedrycker, nöjen, chokladvaror, kemisk-tekniska preparat m. m., bensin, brännolja, totalisatormedel, tipsmedel, lottsedlar och papper.

Stockholm i januari 1949.

Gunnar Öhman.

Anton Norling.

Nr 219.

Av herr **Mannerskantz m. fl.**, om åtgärder för främjande av det frivilliga enskilda sparandet.

(Lika lydande med motion i Andra kammaren nr 273.)

Stockholm den 23 januari 1949.

Axel Mannerskantz.

Ragn. Bergh.

Torsten Isaksson.
